

Arrest

nr. 350 471 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Goedheidstraat 2A, 3^e verdieping
BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van .

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2026 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering getroffen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Beoordeling

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de beslissing formeel gemotiveerd dient te zijn. Verzoeker voert in essentie een theoretisch betoog en concludeert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Zo stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk bestaat uit een opeenvolging van algemene juridische beschouwingen, standaardoverwegingen en verwijzingen naar de toepasselijke wettelijke bepalingen, zonder dat daaruit blijkt op welke wijze de gemachtigde de concrete elementen van het dossier daadwerkelijk tegen elkaar heeft afgewogen. Hij hekelt ook het feit dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten, voor de weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en voor de beslissing tot terugleiding naar de grens grotendeels teruggesproken wordt naar dezelfde feitelijke elementen, zonder dat wordt verduidelijkt waarom deze elementen elk van deze onderscheiden beslissingen afzonderlijk kunnen dragen.

In tegenstelling tot wat verzoeker poneert blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd is. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag en naar de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

Als juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst de verwerende partij naar artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum of geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat verzoeker op 19 november 2024 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, informaticabedrog en diefstal en stelt zij dat gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van de feiten kan worden gesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Tot slot stipt de verwerende partij aan dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod voor de duur van drie jaar dat hem werd betekend op 13 april 2023.

Daarnaast stipt de verwerende partij aan dat hoewel verzoeker al sedert 2021 in België verblijft, hij op basis van het privéleven dat hij gedurende een precair en illegaal verblijf heeft opgebouwd geen gerechtigde verwachting kan koesteren op een toelating tot verblijf. Wat betreft zijn gezinsleven in België wijst de verwerende partij erop dat dit opgebouwd werd tijdens een illegaal en precair verblijf. De verwerende partij vervolgt dat niet wordt aangetoond dat dit gezinsleven enkel in België kan bestaan en stipt aan dat zijn partner hem kan volgen naar Marokko. Wat de kinderen betreft stelt de verwerende partij vooreerst dat er geen enkel begin van bewijs voorligt dat hij de vader van de kinderen is. Indien hij het nodige bewijs kan leveren bestaat er steeds een mogelijkheid om een procedure gezinshereniging op te starten in Marokko. De verwerende partij benadrukt dat het dus slechts om een tijdelijke scheiding gaat teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verder benadrukt de verwerende partij dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde waardoor een verwijdering een gepaste maatregel vormt en dat het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn medische situatie stipt de verwerende partij aan dat verzoeker verklaarde dat hij schizofrenie heeft en dat hij hiervoor opgevolgd wordt door een arts. Verzoeker legt hier geen bewijzen van neer maar verklaarde zelf aan de politie dat zijn ziekte hem niet belemmert om terug te keren naar zijn herkomstland of om te reizen. Aldus concludeert de verwerende partij dat dit niet kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen betreft, verwijst de verwerende partij naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken wordt gestaafd door de vaststellingen dat verzoeker, hoewel hij sedert 2021 in België verblijft, nooit getracht heeft om zijn verblijf te regulariseren, hij meerdere identiteiten heeft aangenomen, hij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en ook niet aantoonde dat hij op hotel logeert, dat hij nooit gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het weinig waarschijnlijk is dat hij nu vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij ook geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem werd opgelegd. Daarnaast verwijst de verwerende partij ook naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft verwijst de verwerende partij naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en stipt zij aan dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. De verwerende partij onderzoekt de verklaringen van verzoeker en stelt dat zij daar geen schending van artikel 3 van het EVRM kan uit afleiden.

Aldus toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat deze afdoende gemotiveerd is. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden bestaat deze beslissing niet enkel uit algemene overwegingen. Er wordt wel degelijk rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich vooral beperkt tot het uiten van een theoretisch en algemeen betoog, maar niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker beweert dat de drie beslissingen allemaal op dezelfde motieven berusten, kan uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte afgeleid worden dat dit geenszins het geval is. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Opnieuw begint verzoeker met een uiterst theoretisch betoog. Daarnaast stelt verzoeker dat hij sinds 2021 onafgebroken in België verblijft, dat hij in 2022 zijn partner heeft leren kennen, die de Belgische nationaliteit bezit, dat uit hun relatie een dochter werd geboren, ten aanzien van wie hij zijn vaderschap heeft erkend, dat ook tijdens zijn detentie deze gezinsbanden daadwerkelijk werden onderhouden, dat zijn partner hem zeer regelmatig in de gevangenis bezocht en daarbij eveneens hun dochter meebracht en dat hij tijdens zijn detentie meerdere uitgaansvergunningen heeft verkregen om zijn familie te bezoeken. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in België eveneens een privéleven heeft ontwikkeld. Hij stipt aan dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en het centrum van zijn persoonlijke en affectieve belangen zich thans in België bevindt. Verzoeker benadrukt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een bijzonder ernstige inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Hem fysiek verwijderen van zijn Belgische partner en zijn kind zou de normale en daadwerkelijke uitoefening van zijn gezinsleven op Belgisch grondgebied onmogelijk maken. Een louter contact op afstand, via telefoon- of internetcommunicatie, kan zijn rechtstreekse en persoonlijke aanwezigheid bij zijn partner en zijn kind niet op gelijkwaardige wijze vervangen. Daarnaast stipt verzoeker aan dat evenmin zonder meer kan worden aangenomen dat de Belgische partner en het kind hem naar zijn land van herkomst zouden kunnen volgen teneinde het gezinsleven aldaar voort te zetten. Zijn partner heeft de Belgische nationaliteit en heeft haar eigen persoonlijke en familiale verankering in België. Van haar kan niet zonder een concrete en individuele beoordeling worden verwacht dat zij het Belgische grondgebied verlaat om het gezinsleven elders verder te zetten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad gaat na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

In casu stelt verzoeker dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn partner en zijn twee minderjarige kinderen.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit gezinsleven erkent.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu stipt de verwerende partij terecht aan dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven hebben ontwikkeld in een periode waarin zij zich bewust waren van het precair verblijf van verzoeker. Niettegenstaande dat verzoeker geen enkele verblijfsstatus had hebben zij er toch voor gekozen om een gezin te stichten. In dergelijke omstandigheden kan slechts sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM in uitzonderlijke omstandigheden. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden liggen niet voor.

Zoals de verwerende partij aanstipt staat het verzoeker vrij om een procedure gezinshereniging op te starten vanuit zijn land van herkomst (voor zover hij de minderjarige kinderen heeft erkend, want op heden ligt er geen enkel bewijs voor van het feit dat hij de vader is van de kinderen). In dergelijk geval zal dus slechts sprake zijn van een tijdelijke scheiding. In afwachting staat het de partner van verzoeker vrij om hem samen met de kinderen te volgen naar zijn herkomstland of om tijdelijke bezoeken te organiseren gecombineerd met een dagelijks contact via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan die dit tegenspreken. Het loutere feit dat zijn partner haar verankering heeft in België doet hier niets aan af. Bovendien gaat het om een tijdelijke situatie, zoals hiervoor al werd aangestipt. De kinderen zijn nog heel klein en niet schoolplichtig waardoor zij zich gemakkelijk kunnen verplaatsen en zich ook heel gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Bovendien is dit eigen aan relaties tussen partners met een verschillende nationaliteit.

Tevens heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan een schending van de openbare orde, zodat de verwerende partij hier zeker rekening mee kon houden in haar belangenafweging. De feiten die verzoeker heeft gepleegd waren ernstig en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in casu te stellen dat de privébelangen van verzoeker inferieur zijn aan de belangen van de staat om de samenleving te beschermen.

In zoverre verzoeker verwijst naar het bestaan van een privéleven stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot de verwijzing dat hij sinds 2021 in België verblijft. Dit is uiterst vaag.

Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Verzoeker – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met zijn betoog dat hij hier al sedert 2021 verblijft, geenszins in concreto aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het middel betwist verzoeker dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens de tenuitvoerlegging van zijn straf meerdere uitgangsvergunningen kreeg. Verzoeker stelt dat de strafuitvoeringsautoriteiten verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten hebben toegekend teneinde zijn geleidelijke terugkeer naar de maatschappij mogelijk te maken. Verzoeker benadrukt dat hij verschillende behandelingen en begeleidingen heeft gevolgd met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij en hij heeft ook zijn slachtoffers terugbetaald. Hij is van oordeel dat de actuele bedreiging minstens gerelativeerd dient te worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet enkel gebaseerd is op een schending van de openbare orde (artikel 7, alinea 1, 3°). Zo wordt ook verwezen naar een schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet. Elke grondslag volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker betwist geenszins dat hij illegaal op het grondgebied verblijft, noch betwist hij dat hij nooit uitvoering heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem eerder werd opgelegd. Deze motieven volstaan reeds om het bevel om het grondgebied te schragen. Een eventuele gegrondheid van de kritiek van verzoeker kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de beslissing betreft om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, dient ook hier te worden vastgesteld dat deze op twee grondslagen berust, met name 74/14, § 3, 1° (risico op onderduiken) en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (bedreiging voor de openbare orde). Ook hier volstaat een van de twee grondslagen om de bestreden beslissing te schragen.

Wat de beslissing tot terugleiding betreft is deze gebaseerd op artikel 7, tweede alinea van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt vastgesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en anderzijds wordt een beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM gemaakt.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij verkeerdelijk vaststelt dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde, kan de Raad verzoeker niet bijtreden. Verzoeker lijkt er aan voorbij te gaan dat de feiten die hij heeft gepleegd en waar hij voor veroordeeld werd ernstig zijn. Er werd hem een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd, wat een zware straf betreft.

Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde te motiveren impliceert niet dat de verwerende partij niet naar de eerder door de betrokkene opgelopen veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat deze een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

De verwerende partij wijst in casu vooral op de ernst van de gepleegde feiten die bovendien een winstgevend karakter vertonen. Verzoeker minimaliseert de ernst van de gepleegde feiten. Hij gaat er aan voorbij dat hem een zeer zware straf werd opgelegd. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat verzoeker voor verschillende diefstallen werd veroordeeld. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij verwijst naar het winstgevend karakter van de feiten. Dit maakt het gevaar op recidive veel groter. Ook in het vonnis wordt gesteld dat de feiten ernstig zijn, dat verzoeker snel winstbejag nastreefde en geen rekening hield met andermans eigendomsrechten. Er wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker twee alissen heeft, hetgeen getuigt van een criminele ingesteldheid.

Hij tracht dit te vergoelijken door te verwijzen naar de uitgangsvergunningen en verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten die hem werden opgelegd en naar het gegeven dat hij zijn slachtoffers vergoed heeft en dat hij verschillende behandelingen volgt.

Ook al werden hem verschillende uitgangsvergunningen toegekend, alsook verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten en heeft verzoeker aangetoond dat hij zijn slachtoffers vergoed heeft en in behandeling is, dan nog kan hieruit niet worden afgeleid dat hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving. Verzoeker staat nog steeds onder controle van de strafuitvoeringsrechtbank en heeft er alle baat bij om zich voorbeeldig te gedragen, wenst hij in vrijheid gesteld te worden. Het feit dat er geen problemen zijn tijdens de strafuitvoering van verzoeker, betekent niet dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek vermogt een standpunt in te nemen met betrekking tot strafrechtelijke feiten (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt hij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid.

Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker de beslissing waarbij hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Hij is van oordeel dat er noch kan worden vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, noch kan worden vastgesteld dat hij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Zoals besproken in het derde onderdeel van het middel maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Dit volstaat reeds om de beslissing tot het niet toekennen van een termijn te schragen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt wel degelijk gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU